

ГРЕГ БРЕЙДЪН ЛИН ЛОБЪР

По сценария на Елън Луис и Майкъл Гурджиян

СЕРИЯ . ДНИ НА МАГИЯ .

ТРЕТИНАТА

С Е Р И Я • А Н И М А М А Г И Я •

Преплитане

ГРЕГ БРЕЙДЪН е сред авторите на бестселъри от класациите на „Ню Йорк Таймс“, бивш старши проектант на компютърни системи за „Мариета Аероспейс“ и компютърен геолог за „Филипс Петролиъм“, както и първият технически мениджър на „Сиско Системс“. Повече от 26 години той изучава отдалечени манастири в Египет, Перу и Тибет в търсене на животворните тайни, кодирани в езика на най-ценните традиции на човечеството. От работата му се раждат такива авангардни книги, като *Божествената матрица*, *Фракталното време* и *Дълбоката истина*. Съчиненията на Грег са публикувани на 17 езика в 27 страни и показват, извън всяко разумно съмнение, че ключът към бъдещето ни се крие в мъдростта на нашето минало.

Уебсайт: www.greggbraden.com

ЛИН ЛОБЪР е писател, учител и литературен сътрудник. Издала е три собствени книги, както и много в съавторство с други писатели. Специализира в областта на художествената литература, личните разкази и самоусвършенстването. Нейни есета са публикувани в „Ню Йорк Таймс“. Адаптира аудиокниги на автори като Джон Ългайк, Оливър Сакс, Опра Уинфри и Гор Вудал.

Уебсайт: www.lynnlauber.com

Братята близнаци Чарли и Джак Франклин от деца имат тайнствена връзка помежду си, като винаги усещат какво изпитва другият, колкото и далеч да се намират един от друг. След като завършват гимназия обаче двамата поемат по различни пътища: татуираният, дългокос Джак постъпва в колеж по изкуствата, а Чарли обръсва главата си, записва се във Военноморските сили на САЩ и заминава за Афганистан.

Един ден плашещо видение кара Джак да осъзнае, че трябва незабавно да се свърже с Чарли. Докато отчаяно търси интернет сигнал по време на силна буря, Джак се озовава в гимназия „Рузвелт“. Там среща бившия си учител по физика Питър Келър. Той му обяснява теорията за квантовото преплитане: енергийната връзка, която обединява всички същества в универсално единство. Дватама се впускат в надпревара с времето, с надеждата да предпазят Чарли, като променят съдбата му.

Преплитане, новият роман на прочутия автор Грег Брейдън, изследва вълнуващия досег на квантовата физика и духовността в съвременния свят.

ГРЕГ БРЕЙДЪН ЛИН ЛОБЪР

Превод от английски
Ирина Манушева

С Е Р И Я . А Н И

Н А М А Г И Я •

Преплитане

По сценария на
Елън Луис и Майкъл Гурджиян

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 988 0193

Gregg Braden, Lynn Lauber
ENTANGLEMENT

Copyright © 2012 by Gregg Braden
Originally published in 2012 by Hay House Inc. USA
Tune into Hay House broadcasting at www.hayhouse.com.

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2014
© Ирина Манушева, превод, 2014
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2014

ISBN 978-954-474-670-4

*Науката не може да обясни върховната загадка
на природата. Защото, в крайна сметка,
самите ние сме част от загадката...*

МАКС ПЛАНК

Глава първа

Разсилният си подсвиркваше и размахваше старомодна чистачка с конци пред себе си, докато вървеше по тихия коридор на гимназията. Беше слаб, над шейсетте и благодарен, че има сигурна работа, за разлика от повечето си роднини в семейството. Идваше от западна Ямайка, където работа трудно се намираше. Докато чистеше, си мечтаеше за мъглите на Сините планини край родното си място.

През прозорците в Сан Франциско цъфтеше април — безоблачен, мек, с нежнозелени дървета. Подмина кабинетите на администрацията, от които се чуваше тихото тракане на компютърните клавиатури, после празното фоайе, цялото в безмълвни стъклени витрини. Те бяха пълни с трофеите на учениците, натрупани през петдесетте години, откакто съществуваше училището, най-много бяха баскетболните и футболните купи.

В останалите витрини бяха наредени снимки на ученици и преподаватели, които вече не учеха и не работеха тук. От ярки цветни фотографии, снимани с „Кодахром“ в началото на 60-те – светлокоси мажоретки с розови устни и червени екипи – до цифрови изображения, разпечатани на принтер върху фотохартия. Като че ли бяха представени всички стилове на модата от последния половин век – кънтри и уестърн, хипи, пънк рок, готик и какви ли не междинни варианти.

Сред стотиците лица имаше няколко, които изпъкваха. Абитуриентка от 1969 година с огромна афроприческа, непобираща се в кадъра на фотографа. Русо момче от 70-те – истински двойник на Джон Денвър с бретон и бабешки очила. На една по-нова снимка се виждаше момчешко лице с високи скули и пиърсинг на носа, красиви и чувствителни черти и разпилени къдрици, прибрани зад ушите. На съседната снимка беше същото лице без пиърсинг, с по-къса коса и по-напрегнато изражение. Погледите на много посетители бяха спирани върху лицата на двамата младежи – единствените еднояйчни близнаци във випуск 2005.

Разсилният продължи напред и подмина научните кабинети на първия етаж. В първия учителят мистър Хадли, динозавър с очила с дебели черни рамки, с провлачен глас приспиваше поредния клас с обясненията си за плейстоцена. Повечето ученици кляуаха по чиновете, други си разменяха текстови съобщения.

Зад следващата врата нова учителка, спретнатата южнячка на двадесет и няколко години, се мъчеше да овладее клас от необуздани по-големи ученици, докато им говореше за сложността на кръстосаното опрашване. На дъската беше залепена схема на тичинка и плодник, но никой не ѝ обръщаше внимание. Неколцина ученици до вратата бяха заети със закуските си, а един наливаше сироп върху купчина палачинки в кутия от стиропор. Звъняха и пиукаха телефони.

Последната стая по коридора беше различна, тя сякаш беше спряла във времето. В ъгъла беше запалена бунзенова горелка. На стената висеше схема на атом, а таванът беше покрит с карта на Слънчевата система. Върху черната дъска беше изписана дълга, сложна формула. Единствените неща, които подсказваха за днешната епоха, бяха персоналните компютри, наредени до стената, но днес никой не ги използваше.

Дузина ученици на различна възраст слушаха вгълбено учителя си, Питър Келър. На четиридесет и две, с прошарена, разрошена коса, със светлосиньо-зелени очи и навити ръкави на бялата му престилка. Лицето му изглеждаше сбръчкано и уморено, без да намалява жизнеността му. Сякаш бе огрян от вътрешно сияние, а държанието му беше изящно и пъргаво като на актьор.

Учениците бяха съсредоточени. Той отмери две унци вода и ги сипа в празна кутийка от безалкохолна напитка. С щипци внимателно я постави върху статива на бунзеновата горелка.

Всяка година неговият уводен час по физика беше най-популярният в училището, а в списъка често имаше чаканци, в случай, че някой се откаже, макар това рядко да се случваше. Славеше се, че умее да запалва учениците изключително уважение и интерес към науката. Може би затова много от момичетата хлътваха тайно и трайно по него, но той почти не ги забелязваше и не ги окуражаваше. Извън класната стая Келър беше тих, стеснителен и леко загадъчен.

Застанал зад лабораторната маса, той се обърна към учениците си.

— Ще ви задам въпрос. Защо, ако хвърлите човек във водата, той ще изплава, а книгата ще потъне?

Едро момче, на име Еди Кампос, приличащо на рус индианец мохок, клоунът на класа, рече:

— Аз не изплавам. Веднъж се пробвах да плувам. Казвам ви — потънах като камък.

Другите се засмяха.

— Да го кажем тогава така, мистър Кампос — защо всички, освен вас, изплават, а книгата потъва?

— Плътност — отвърна Еди.

— Благодаря. Вие очевидно не сте толкова плътен. Нямам никаква представа защо не изплавате.

Учениците отново се разкусаха. В стаята цареше топла, сърдечна атмосфера.

— Не е ли пак плътността причината да могат да се правят онези интересни напитки с много слоеве? — попита Еди.

— Да. Но за съжаление, на годишния изпит няма да има такива. Други случайни въпроси, докато чакаме?

Слабичко, зеленооко момче с блуза с качулка вдигна ръка.

— Да, Колин?

— Кога ще стигнем до квантовата физика?

— След като приключим с класическата,... но с тази скорост ще бъде някъде около 2017-та.

— Чувал съм, че квантовата физика допуска възможността да се пътува във времето. Бих го направил.

Питър се усмихна.

— Така ли? В бъдещето ли искаш да отидеш или в миналото?

— Мисля, че в миналото, когато нещата са били по-прости.

— Наистина ли? Искаш ли да четеш на свещи, да се топлиш на огън, стига да има достатъчно дърва или въглища, да пътуваш пеш или на кон, т. е. да стоиш общо-взето на едно място цял живот? А, и да ловиш сам храната си — с пушка или въдица, защото иначе ще останеш гладен. За това ли си мечтаеш?

Колин се усмихна смутено и поклати глава.

— Не и като го описвате по този начин.

— Е, приятелю, не *аз* го представям така — такъв е бил животът на повечето места донпреди стотици години, а и сега някъде си е така. — Учителят погледна замислено през прозореца. — Теориите на Айнщайн наистина подсказват, че пътуването във вре-

мето е възможно, но има някои подробности за изясняване, така че няма да стане скоро. Следващият въпрос?

— Но не е ли вярно, че в един атом има толкова много пространство, че би трябвало да можем да минаваме през стените?

— Теоретично — да. Само че вероятността е толкова безкрайно малка, че ще ви се наложи да опитвате много-о-ого дълго. Но можете да опитате. Ей там има стена, мистър Морли.

Питър махна към дъното на стаята, приканвайки Колин да опита.

Момчето се усмихна и поклати глава.

Моника Бенет — нервна брюнетка с тих глас, вдигна ръка. Мистър Келър я посочи.

— Какво е станало преди Големия взрив?

Лидерката на класа — високата, кокалеста, тъмно-коса Джейн Синклер, изсумтя:

— Глупав въпрос.

Келър я изгледа с присвити очи.

— Вие знаете ли отговора, мис Синклер?

— Ами... — Тя се изчерви до корените на косата си и сведе очи, показвайки, че не го знае.

— Аз също — продължи Келър. — Ако някой го открие, ще спечели Нобелова награда, но ще трябва да ме вземе със себе си в Стокхолм.

Джон Сигъл, спортист с дяволита физиономия, се облегна назад на стола си.